

“Els protagonistes de la història d’amor, més que uns turistes, són uns naufrags”

Vicenç Llorca (Barcelona, 1965), poeta i assagista de llarga trajectòria, publica a Columna la seva primera novel·la, *Tot el soroll del món*.

—Per la trama que heu embastat, cal deduir que recomaneu als cors solitaris que viatgin a la República Dominicana per a trobar-se, i refer, junts, les seves vides?

—Per què no? En realitat, viatjar, sigui a la República Dominicana o a un altre lloc, és una metàfora d’un viatge interior. Aquest viatge a la República Dominicana que emprenen amb una voluntat de vacances, es converteix en una aventura humana. I sí, és veritat que la solitud que viuen pregonament queda dinamitada en una altra latitud i, a partir d’aquí, les seves vides queden transfigurades.

—La novel·la segueix Francesc però, quan troba Marta a la República Dominicana, el lector ha de saber qui és i, per això, al primer sopar, Marta explica a Francesc, és a dir, al lector, tota la seva vida, oi?

—Exactament. La novel·la és molt catalana i molt internacional alhora perquè són catalans desorientats, envoltats de gent d’uns altres països. I això facilitat, en l’ambient cosmopolita d’un hotel, la conversa. L’estructura dialogada, el plaer de la conversa que es produeix de manera natural als hotels m’interessava com a forma literària. Ells porten una història al damunt i l’atzar interseca les seves vides. En un primer sopar, els diàlegs, les confessions, són molt importants, i és el sopar on s’enamoren de veritat.

—La confessió, també com a forma de seducció, no?

—Sí. A la literatura de confessió, una persona explica una cosa a una altra per a poder-la dominar. A Francesc se li fa necessària l’obertura perquè ha viscut tancat en una closca, a Barcelona. Recordem que és un vidu jove. La història d’ella és una història de solitud diferent. És mare separada, tampoc no ha trobat l’amor a la seva vida i també se sincerarà, davant la possibilitat de guanyar una nova relació veritable. I per això tots dos s’arrisquen, en una nit tropical, i ajudats amb unes copes de vi, a trencar les respectives solituds i a emprendre unes sensacions vitals diferents que els animen a donar un nou sentit, una nova dimensió, al viatge.

Vicenç Llorca publica la seva primera novel·la, *Tot el soroll del món*, a Columna.

—Parlem del títol.

—S’imposa a través de la paraula *el soroll*. La nostra societat hi està immersa, fins al punt que envolta la nostra pròpia veu. Aquesta contaminació, nociva per a l’ànima, es dispara en la ment i el cor de Francesc, perquè quan es mor la seva dona, el soroll, que ja hi era, se li converteix en un enemic del qual es defensa amb la sensibilitat per l’art, la literatura i els viatges culturals. La metàfora del món com un soroll constant adquireix, a la novel·la, unes altres dimensions i sentits, no pas agressius, com el de la natura. Però el títol fa referència al fet que no estem disposats a viure en fecunditat amb l’harmonia, la música o el silenci de la lectura, de la paraula.

—El contratemps de l’huracà, quina funció té?

—La novel·la obre un viatge dins del viatge, l’excursió a Haití, l’altra realitat de l’illa, i davant de l’efecte devastador de la natura faran un nou aprenentatge, el del dolor al planeta, i ahora una cosa molt im-

portant a la novel·la que és el de la força de la voluntat, perquè entren en contacte amb gent que treballa amb diverses ONG. És un homenatge a la gent que consagra la vida als altres en països com aquest. I així ells superen la condició de turistes occidentals i troben un sentit més profund al seu viatge.

—Sense l’amor, els dos protagonistes, dieu, fet i fet, estaven coixos.

—Sí. Més que turistes, quan arriben a l’illa són dos naufrags. Han mort en vida i l’illa es convertirà en una acceleració vital.

—L’experiència dolorosa que han patit els ha fets madurar. Jo els veig molt madurs.

—Cert. Jo tenia moltes ganes de fer una història d’amor i pensava que una història d’amor contemporània va molt lligada a un dels problemes més greus de la nostra societat, que és la solitud. Ells maduren la seva solitud després del 1992. El 1992 és el moment de la màxima felicitat, coincidint amb els Jocs Olímpics, i l’endemà mateix perden la parella. Deu anys més tard, han seguit aquest procés de maduració i ara estan en condicions de fer possible el viatge cap a l’amor.

Lluís Bonada